

Ako sa ľudia spovedajú...

Vo všeobecnosti zle - hovorí svätý Ján Bosco. Preto, keď poviete z kazateľne dve slová - odporúča svojim duchovným synom - jedno z nich nech je o spovedi. A toto je dôvod i týchto nasledujúcich viet. Jedna časť spovedných chýb sa rodí z nedostatočného uvedomenia si základných čít tejto sviatosti. Ostatné chyby vyplývajú zo slabej snahy túto nedostatočnosť odstraňovať. Načo vlastne chodíme na spoved'? Aby sme získali milosť.

A čo je milosť?

Možno, že nám ešte príde na um celá katechizmová odpoveď: Milosť je nadprirodzený duševný dar, daný nám pre zásluhu Ježiša Krista. Po odrecitovaní tejto definície sa nám obyčajne zrodí v hlave šedá abstraktná hmla. Vieme, že sme odpovedali správne, ale čo je milosť, to nevieme. V praxi to vyzerá takto: Vychádzame zo spovednice, kde sme dostali milosť a nevidieť to na nás, ani na tvári, ani v pohyboch, ani v ďalšom živote. Čo je pre nás milosť?

Nejasný a cudzí pojem.

Keď strážca väznice otvára po všeobecnej amnestii dvere i na celách tých, čo sú boli odsúdení na trest smrti, kde už čakali len na zaslúžený povraz - to je milosť.

Milosť je právnický úkon, so skutočnými a citeľnými následkami, ktoré si nemožno neuvedomiť. To je otvorenie dverí väzenia a cely smrti. To je život, to je sloboda, vzduch, slnko, návrat do rodiny, domov, to je radosť v srdci i na tvári, od ktorej sa chce tancovať, spievať, modliť sa, objímať kde - koho, to sú sľuby na iný život, to je nová šanca, to sú snahy inak začať a nádej v dobrom vytrvať.

Ak ide o milosť, ide o amnestiu od pekla, od večnej smrti, od večného zatratenia a to je ešte viac... Málo ľudí vie, čo je milosť, a preto málo ľudí vie oceniť i to, čo je spoved'. Milosť je pojem právnický a podľa ustanovenia Najvyššieho Sudcu sa dáva, udeľuje sa súdnym procesom, ktorý nazývame svätá spoved'. My, odsúdenci za

spáchané hriechy, podávame žiadosť o milosť a Boh Sudca stanoví podmienky udelenia milosti... Spovedná milosť je teda udelená podmiennečne... To je podmiennečné prepustenie z trestu.

Tieto podmienky udelenie milosti - odpustenia viny a zbavenia trestu sú nám všetkým dobre známe: Vyšetrenie, ktoré nazývame spytovanie svedomia. Obžaloba - vyznanie, spojená s ľútosťou a predsavzatím napraviť sa a akési zaplatenie súdnych trov alebo inak povedané zadosťučinenie.

Niektorým sa tieto podmienky zdajú ťažké... To tým, ktorí nevedia, čo je to milosť - amnestia.

Kto tak veľa dáva - odpúšťa, ako Boh v tejto sviatosti, má právo i veľa, ba i viac žiadať. Ale prečo Boh nedáva milosť len tak, bez všetkého, bez podmienok...? Predsa, keď milosrdenstvo, tak milosrdenstvo veľkodušné a celé... Nezabúdajme, že Boh je práve tak spravodlivý, ako je aj milosrdný... Aj spravodlivosti teda musí byť zadosťučinené. Vyšetrenie býva nepríjemná vec, namáhavá pre sudcu i pre vyšetřovaného, lebo sa tu stretávajú dve protichodné tendencie. Jeden chce všetko vyzvedieť, vyskúmať, druhý chce všetko odtajiť... A ak má jedna osoba zastať obidve úlohy naraz, ako je to pri spovednom spytovaní svedomia, bude to dvojnásobne ťažké... kto bol na súde vie, aká dôkladnosť sa vyžaduje pri obžalobe. Všetko sa musí predložiť, zaradiť. Citujú sa paragrafy, odseky a písmená, aby bolo možné čo najobjektívnejšie posúdiť stupeň viny. Aj obžalobcu si musí vo spovedi robiť každý sám. A v tom je ďalšia ťažkosť, lebo človek sa má rád a ťažko sa odhodláva postaviť sa proti sebe samému - na seba žalovať. Spoved' je vyzliekanie duše donaha a na to treba niekedy poriadnu porciu odvahy... Je to nepríjemné a zahanbujúce, ale to sú práve dve z tých požadovaných podmienok odpustenia. Po každom ťažkom hriechu sme vždy súdení a odsúdení najvyšším tribunálom v našej neprítomnosti, a to na trest

smrti. Ak sa to niekomu zdá kruté, nech vie, že hriech je niečo ako atentát na Boha, pravda nevydarený, pri ktorom atentátnika majú prv v evidencii, než čin prevedie. Spoved' je súd, zavedený kvôli tomu, aby bola udelená milosť - odpustenie viny i trestu, a nemôže sa konať bez našej prítomnosti, lebo sa čaká na náš postoj, na to, ako sa budeme správať. Hlavnou požadovanou podmienkou pre udelenie milosti je úprimná ľútosť - spojená s predsavzatím napraviť sa. A preto v tej chvíli, keď ide kňaz zdvihnúť ruku a ide vyniesť oslobodzujúci výrok, ktorý nás zbaví trestu a otvoria sa nám dvere väzenia, vtedy nemožno byť rozdvojený v postoji, nemožno mať dvojaké city. Nemožno sľubovať almužnu a zároveň chcieť ešte i naďalej zarábať nespravodlivým vydieraním. Nemožno pokorovať sa slovami, ale i celým srdcom farizejsky túžiť po sláve.

Bozkávať ranu na srdci Ukrižovaného násilne vyzlečeného a pri tom slediť zrakom po zástupe žien a hľadať poptisie necudne dekoltované.

V tej chvíli musí byť vôľa úprimne a pevne rozhodnutá skončovať so starým spôsobom života... Inak nikoho nemožno uistiť, že jeho spovede mu získavajú milosť, že sú dobré...

Poznanie a vôľa.

Dva predpoklady, dve podmienky získania milosti o novej slobody. Poznať sa, dať sa poznať a zamerat' sa k lepšiemu - napraviť sa.

Brat, sestra. Aká bude naša najbližšia svätá spoved'? Snažme sa, aby nechýbala ani jedna z požadovaných podmienok - veď ide o nás... Je naozaj nemúdry, kto nie je múdry pre seba... Amen.

Spása je aj v našich rukách

Na jednom námestí v Indii raz kázal svojský misionár a opisoval, ako to bude, keď Kristus zasa príde a nastane súd. Keď rozprával, že Kristov príchod budú oznamovať anjeli s trúbami, ozval sa mocný hlas trúby. Prítomní sa preľakli. Prvé, čo im napadlo, bolo, že Kristus už prichádza. Niektorým začali padať slzy. Uspokojili sa až vtedy, keď zbadali, že to zatrúbil akýsi chlapec. Ten sa práve vracal z cvičenia miestnej dychovej hudby, a keď počul misionára, že hovorí o anjeloch a trúbení, nuž zatrúbil.

Koľko ľudí bude spasených a koľko zatratených? Otázky spásy si človek kladie odvtedy, ako si pýchou zavrel bránu neba. Neistota ho sužuje, a ak sa v pokore neobrátí na svojho nebeského Otca, upadá do zúfalstva. S otázkou „Pane, je málo tých, čo budú spasení?“ (Lk 13, 23) sa stretol aj Ježiš. Odpovedí optimistických i

pesimistických je aj dnes dosť. Kto sa za nimi skrýva? Ježiš sa priamej odpovedi vyhol. No aj to je odpoveď. Pre nás nie je dôležitý počet, ale uvedomenie si, že sami sa máme pričiniť o to, aby sme boli spasení. Nestačí, aby sme boli pokrstení či zapísaní v matrike. Sv. Pavol apoštol, nám hovorí: „Vy, bratia, neochabujte v konaní dobra“ (2 5o/3, 13), a tak nás optimisticky inšpiruje, keď si uvedomujeme Ježišove slová:

„Usilujte sa vojsť tesnou bránou... Mnohí sa budú

pokúšať vojsť a nebudú môcť“ (Lk 13. 24). Nebuďme ľahkovážni k pozvaniu od Boha. Staňme sa adresátni Ježišových slov. V tejto chvíli sa rozhodujeme, teraz ide o našu spásu. Teraz je čas zhodiť zo svojich pliec a vyložiť zo svojho srdca všetko, čo nám bráni prejsť „tesnou bránou“. Oľutujme svoju pýchu, zohnime kolena, vyčistíme si srdcia, vrecká i pokladnice od toho, čo prekáža plneniu Božej vôle.

Kresťanstvo je život a život sa nikdy nezastavuje. Ak nepostupujeme, isto ustupujeme. Kresťan celý život vystupuje na končiar, ktorý však dosiahne až vo večnosti. Preto budú v Božom kráľovstve prekvapenia. Kto prijíma evanjelium, ide strmou cestou, stále prechádza „tesnou bránou“. Každý z nás si musí vybojovať Božie kráľovstvo sám. Pravda je, že si máme navzájom pomáhať. Pravdivý príklad, kresťanský vzor života má svoju silu a opodstatnenie.

Práca spojená s vierou a entuziazmom bola devízou svätcov. Bez námahy a práce na sebe niet spásenia. Zaželajme si navzájom radostnú spoluprácu v Duchu Svätom na spásu duší.

Lubomír Stanček

Bez strachu

Ustráchaní ľudia sa uzatvárajú do svojich názorov a pocitov. Zožiera ich podozrenie. Prevracajú kabát. Nadchýňajú sa myšlienkami a vzápätí ich opúšťajú. Neustále potrebujú ospravedlnenie.

Ustráchaní ľudia sa často utiekajú k výhovorkám. Sami si spôsobujú nešťastie. Celý deň iba ustarostene vzdychajú nad povrchnými záležitosťami, berú ich do náručia a láskajú sa s nimi. Neveria, že by ešte mohlo zažiariť slnko a vystrašení sa ukrývajú do tieňa.

Život sme nedostali preto, aby sme sa zaoberali malichernosťami...

Pre človeka, ktorý sa vyhovára, je čas utrpením. Človek nebol stvorený preto, aby vymýšľal chytráctva. Ustráchaní ľudia sa ľahko a s potešením opierajú o druhých a stávajú sa otravnými. Často sú to samotári, ale títo ľudia nemajú odvahu byť sami. Problémy riešené v strachu sú len falošným riešením.

Zo strachu sa ešte nikdy nezrodilo ani šťastie, ani spokojnosť. Strach má mnoho tvári: strach z opustenosti a samoty; strach z omylov a strát;

strach z nejstej budúcnosti; strach sprava i zľava; strach z násillia a nešťastia, strach z choroby.

Všetky strachy života sú zahrnuté v strachu zo smrti.

Človek až príliš lipne na živote.

Preto mu jeho opustenie spôsobuje obrovské utrpenie. Iba ten, kto sa naučí viac dávať ako brať, skôr oslobodzovať než zotročovať, môže žiť slobodný, šťastný a spokojný, bez obáv.

Strach zo zajtrajška prichádza vždy... o deň skôr.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v 21. týždni cezročného obdobia

28.VIII. utorok

18.00 + Augustín Jurčovič a manž. Agneša

29.VIII. streda

18.00 + Pavel Šrámek, manž. a dcéry

31.VIII. piatok

18.00 + za zdravie a Božiu pomoc (rod.Matejčková)

1.IX. sobota

18.00 + Jozef Radakovič a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 388- 420

2.IX. 22. nedeľa v cezročnom období

8.00 za farníkov

9.15 + Augustín Gašparovič, manž.Mária a rodičia

Pri tejto sv.omši bude Vzývanie Ducha Svätého na začiatok nového školského roka

Liturgický kalendár

27.VIII. pondelok	sv. Monika
28.VIII. utorok	sv.Augustín, biskup a učiteľ Cirkvi
29.VIII. streda	Mučenícka smrť Jána Krstiteľa
30.VIII. štvrtok	sv.Margita Wardová, mučenica
31.VIII. piatok	sv.Rajmund, reholník
1.IX. sobota	sv.Egídus, opát

Samota s Bohom nás nesmie oddelovať od druhých, ale má nám pomáhať, aby sme ich milovali láskou ešte nežnejšou.

Magdeleine Hutinová

ADORÁCIA ZA DRUHÝCH

Adorácia spojená s modlitbou za druhých, s modlitbou, v ktorej predstupujeme pred Boha aj v mene tých, s ktorými žijeme a pracujeme, je jedným z najcharakteristickejších aspektov poslania Malých bratov a sestier Ježišových, ktoré im zanechal ich duchovný otec Charles de Foucauld. Takto prežitá adorácia nie je útekem do samoty, útekem od tých, ktorí sú okolo nás. Naopak, Malí bratia a Malé sestry sa cítia byť povoláni stať sa tými, ktorí sa prihovárajú za druhých uprostred ľudského utrpenia. Chcú stáť v modlitbe pred Pánom ako vyslanci tých, s ktorými sa denne stretávajú vo svete a prežívajú s nimi svoj obyčajný pracovný život. Úlohu príhovorca sa usilujú naplňať celý deň, všade, kde sú, na uliciach, v továrňach, ale osobitným spôsobom tiež v ústraní adorácie.

Zakladateľ Malých bratov Ježišových René Voillaume sa pri charakterizovaní tohto štýlu modlitby odvoláva na príklad samého Ježiša, ktorý na jednej strane mal rovnaký životný údol a utrpenie ako ostatní ľudia, na druhej strane bol však stále vnútorne spojený s Otcom, a preto sa za druhých prihovárал a v modlitbe ich neustále vťahoval k Otcovi. Spojením týchto dvoch rozmerov sa modlitba stáva adoráciou v mene všetkých: „Adorácia, ktorá prýšťa zo srdca úplne oddaného službe bližnému, je pravá a rýdza adorácia.“ Taký spôsob adorácie, osobitne po dni naplnenom prácou, je samozrejme iný ako adorácie tých, ktorí si pre ňu môžu v kláštore vyhradiť tie najlepšie chvíle každého dňa. K adorácii za druhých nemôžeme pristupovať s tým, že z nej načerpáme silu do ďalšieho dňa, aj keď sa to niekedy stane. Adorácia je skôr namáhavou prácou je výrazom viery v Pána a oddanosti voči nemu, ako aj výrazom lásky k tým, za ktorých sa prihovárame. Plní únavy a vyčerpanosti tak vyznávame, že ten, ktorý môže meniť ľudské životy je Ježiš, a nie my sami a naše úsilie.

P. Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Pasivita dobrých je víťazstvom zlých. Tento titulok jedného z článkov v časopise Světlo vyjadruje inými slovami to, na čo pravidelne poukazujeme v tejto rubrike. Autorom článku je olomoucký biskup Mons. Jan Graubner. Práve pre blízkosť jeho názorov na otázky, ku ktorým sa neustále vraciame v nádeji, že sa preberieme z letargie či pasivity a staneme sa angažovanými kresťanmi katolíckimi, ktorí sa vedia vzoprieť ľži, zápasit o pravdu, obhajovať ju a neprijímajú mlčiaca všetko, čo sa im predkladá, vybrali sme niekoľko myšlienok.

Citát z Listu sv. Pavla Rimanom: Nedopusť, aby ťa zlo premohlo, premáhaj ho dobrom.

Hrádzu zlu treba postaviť z dobra -hovori Mons. Graubner. (...) K zlu nesmieme byť ľahostajní a necitliví.. Ako povedal iný pápež: Pasivita dobrých je víťazstvom zlých. Zlo má vždy tvár a meno ľudí, ktorí si dobrovoľne volia zlo, keď sa rozhodujú pre hriech, keď odmietajú Boha a jeho lásku, jeho poriadok. Preto ak chceme víťaziť nad zlom, je nevyhnutné začať veľké dielo výchovy svedomia, dielo, ktoré by vychovávalo k dobru všetkých, predovšetkým nové generácie. Človek nežije na svete sám, preto nie je možné, aby dobro a pokoj buďoval len pre seba. Sám bude mať podiel na všeobecnom blahu a pokoji len vtedy, keď ho budú mať aj druhí. Všeobecné blaho má aj duchovný rozmer, veď posledným cieľom celého stvorenia je Boh. Kresťania vedia, že Ježiš priniesol svetlo do uskutočnenia pravého všeobecného blaha ľudstva. Ku Kristovi smerujú a v ňom vrcholila dejiny.

Boj so zlom však možno viesť iba zbraňami lásky. Súčasný globalizovaný svet musí viesť aj najnovšie dobrá podchádzajúce z vedeckého poznania a technického pokroku dať do služby všetkým ľuďom, aby neboli niektorí jednotlivci či celé národy vytlačané na okraj spoločnosti. Bohatí musia byť solidárni s chudobnými, a to platí nielen o jednotlivcoch, ale aj o celých národoch a svetadieloch. Napríklad, nie je možné vozit' z Afriky lacné suroviny a tovar a myslieť si, že je to spravodlivé, keď si tým Afričania vyrábajú na chlieb, ale už nie na vzdelanie, na boj s chorobami... Africké národy si musia vziať do vlastných rúk svoj osud, svoj kultúrny, sociálny, občiansky a ekonomický rozvoj. Afrike nemožno neustále pomáhať ako chudobnému, z ktorého chudoby bohatneme. Treba ju pokladať za partnera, odpustiť dlhy, ktoré vznikli pre nesprávne chápanú spravodlivosť. Na to je však potrebná nová politická kultúra. Výchova k takému postoju potrebuje čas... Kde dobro zvíťazí nad zlom, tam vládne láska a kde vládne láska, tam je pokoj. Ako príklad uvádza Mons. Graubner síce Afriku, no my nemusíme ísť až tak ďaleko, môžeme sa pokúsiť aplikovať jeho myšlienky na naše pomery a usilovať sa o rovnakú spravodlivosť pre všetkých, o to, aby každý mal svoj chlieb, právo na vzdelanie, na zdravotnú starostlivosť. Je to priam šokujúce: v týchto dňoch zaznelo z úst jedného nášho významného politika, že vie, že aj u nás zomierajú ľudia, lebo nemajú potrebné lieky; pred niekoľkými dňami som po prvýkrát vošla do istého „supermarketu“ - nemali tam takmer nijaký slovenský výrobok. Mlieko, smotana, maslo... všetko lacné, no cudzie, a pritom naše potravinárske podniky produkujúce kvalitné potraviny jeden po druhom zanikajú; sledujme kultúru: stačí si všimnúť už len názvy niektorých divadelných predstavení, pútače na uliciach, hrubé a doslova neslušné slová v nejednej zábavnej televíznej relácii, televízne „Výmeny“ manželiek, Domáca horúčka, a pod.; knižné tituly vo výkladoch sú plné mágie, veštevstva, východných náboženstiev..., to všetko bolo donedávna cudzie nášmu mysleniu. Aj my, nielen Afričania by sme mali vziať svoj kultúrny, ekonomický, sociálny a občiansky rozvoj do vlastných rúk a usilovať sa o zachovanie toho svojho! Veď: Budovateľmi pokoja - ako povedal Mons. Graubner - (ale aj hospodárskeho rozvoja, morálky, etiky), sme všetci, aj keď nemáme moc a vplyv ako mocní tohto sveta. Rovnaká zásada platí pre všetkých. K zlu nesmieme byť ľahostajní! A nie sme? Koľko útokov sa deň čo deň doslova valí

na Cirkev, na jej predstaviteľov i jednoduchých kňazov. Koľko urážok Boha, Ježiša Krista a Panny Márie počujeme denne na uliciach, z televíznych obrazoviek, čítame v tlači. A zbrane proti tomuto všetkému máme: predovšetkým je to modlitba za tých, čo urážajú, čo šíria nenávisť, zlo. No to nestačí. Treba sa aj ozvať - keby čo len každý veriaci napísal kompetentným list, že nesúhlasí, že nechce vidieť na obrazovke, že nebude čítať (ale ani kupovať), že chce mať v obchode aj naše, aby sa tak zabezpečila práca pre našich ľudí, keby nekupoval v nedeľu, iste by sa situácia postupne menila. Lebo ak nekúpime, obchod či vydavateľ tlače nebude mať zisk, ak nebudeme pozeráť, klesne sledovanosť, nebude reklama a príjmy majiteľov televízií, aj tej verejnoprávnej, klesnú. Nestačí šomrať a vyslovovať nespokojnosť v kruhu najbližších.

Možno si povieť, že toto nepatrí do farského časopisu. Ale patrí! Cirkev hovorí a má čo povedať aj k sociálnym otázkam, nehovoriac už o morálke v užšom i širšom zmysle, k otázkam etiky, kultúry i národnej identity. Lebo aj národ má právo žiť a prežiť. A toto všetko sú zbrane lásky, lebo nimi obhajujeme dobro a toto dobro bude osožiť aj tým, ktorí to zatiaľ nechápu. Sú to zbrane, ktoré nám napriek neprajnosti mnohých mocných tohto sveta dovoľia prežiť a zachovať si svoje kresťanské povedomie ako vzácne dedičstvo otcov napriek všetkej neprajnosti, napriek tomu, že Európa už nechce mať v ústave ani len zmienku o svojich kresťanských koreňoch, hoci, ako napísal A. Zwoliński:

Európa sa radí k otčine katolicizmu. Tu má sídlo Apoštolská stolica, tu existuje najsilnejšie stredisko katolíckych štúdií a inštitúcií. Európa je otčina misionárov, zem slávnych návratov slávnych umelcov a mysliteľov, zem hrdinských apoštolov (Aká Európa, Seminár sv. Karola Boromejského, Košice 2004, s. 27) A v tejto Európe má svoje pevné miesto aj Slovensko, ktoré, ako povedal Ján Pavol II.: Má osobitnú úlohu pri budovaní Európy tretieho tisícročia. Dobré si to uvedomte! Je povolané ponúknuť svoj veľmi významný príspevok k pravému pokroku európskeho kontinentu svojimi tradíciami, kultúrou, svojimi mučeníkmi a vyznávačmi, ako aj živými silami svojich nových generácií. Slovensko je povolané ponúknuť Európe predovšetkým dar svojej viery v Krista a svojej oddanosti Panne Márii.. alebo Verní Kristovi a Cirkvi - tak sa Slovensko predstavuje vo svojich dejinách... Som si istý, že po vstupe do Európskej únie dokáže slovenský národ ponúknuť pri budovaní Európy svoj platný príspevok aj na poli duchovných hodnôt... vlastní bohaté duchovné dedičstvo, ktoré si napriek tvrdému prenasledovaniu v minulosti vedelo pevne zachovať.

VZÁCNÉ SLOVÁ Slová povzbudení majú obrovský vplyv - nielen na deti, ale aj na dospelých. Najmä doma ich však nepočujeme tak často, ako by sme to potrebovali. Nebojme sa povedať ich. Dám vám niekoľko tipov. Sú to vety, ktoré rozžiaria nielen detské oči, ale majú moc obohatiť a presvetliť aj všedné dni nás všetkých.

Som na teba hrdý • Obdivujem tvoj postoj • Viem, že to dokážeš • Je z teba dobrý pomocník • Verím ti • Mám ťa rád • Môžem sa na teba spoľahnúť • Je to krásna práca • Ide ti to od ruky • Iste si sa veľmi snažil • Mám z teba radosť • K svojej sestre (bratovi) sa správaš veľmi pekne • Som Bohu za teba vďačný • Si pre mňa veľký dar • Som tu pre teba •••

Chyby a hriechy dieťaťa musia padnúť na mäkkú pôdu pomoci, a nie na tvrdú pôdu zákazov.

Neznámy autor

Bl. Terézia Braccová
29.august

„Radšej sa dám zabiť, ako by som mala zhrešiť,“ hovorila Terézia Braccová. V jej osobe „žiarila čistota bránená a

dosvedčovaná až po hrdinskú smrť, ktorá bola korunou cesty kresťanského dozrievania,“ ako to roku 1998 vyjadril Svätý Otec.

Terézia Braccová sa narodila 24. februára 1924 v malej dedinke Santa Giulia v talianskej diecéze Acqui Terme ako predposledná zo siedmich detí. Jej matka každý deň otvárala hrubý modlitebník a otec v nedeľu po svätej omši rozoberal s najstaršími deťmi tému kázne. Rodičia boli vzorom a pilierom neochvejnej viery a dôvery v Boha, čo sa prejavilo aj v ťažkom období, keď v priebehu troch dní pochovali dve svoje deti. Ginin, ako Teréziu volali najbližší, vychodila iba štyri ročníky základnej školy, lebo v okolí neboli ďalšie možnosti vzdelávania. Aby

pomohla rodine, pracovala ako pastierka. Jedna z jej priateľiek spomínala, ako sa vždy snažila priviesť svoje stádo tam, kde bola Ginin. Tá sa totiž vedela modliť ruženec a vždy ho nosila so sebou. A tak sa pri práci striedali v Zdravasoch. Aj ostatní, čo Teréziu poznali,

hovorili o nej ako o skromnom dievčati, vždy ochotnom pomôcť druhým. Hoci vynikala krásou, vôbec nebola márnivá ako väčšina jej vrstovníčok. Z jej správania vyžarovala čistota a dôstojnosť. Nič na svete jej nemohlo zabrániť ísť do vzdialeného kostola. Ako deväťročná spoznala príbeh sv. Dominika Savia, ktorý bol rovnako ako ona dieťaťom roľníkov. Tento mladý svätec sa jej stal vzorom, najmä pre jeho životné motto: Radšej smrť ako hriech. Rovnaký prísľub dala Bohu pri prvom svätom prijímaní aj Terézia. O pár rokov, 28. augusta 1944, ju Boh podrobil skúške vernosti. V ten deň sa k ich dedine priblížili nemecké vojská. Ženy a deti sa pred raziou ukryli v lese, no vojaci ich našli a odvliekli so sebou niekoľko mladých dievčat, medzi nimi aj Teréziu. Väčšina z nich sa v strachu podvolila ich žiadostivosti, no Terézia si svoju čistotu vážila viac ako život. Pokúšala sa únoscovi utiecť cez les. Jej odpor však nemeckého vojaka rozzúrnil. Keď ju dobehol, najprv ju začal škrtiť a potom ju zastrelil ranou do srdca. Keď už bola mŕtva, ťažkou topánkou jej zasadil úder do hlavy. Umučené telo našli vidiečania o dva dni. Už pár mesiacov po tragédii dosiahli niektorí z nich na jej príhovor mimoriadne milosti. „Terézia Braccová ukazuje najmä mladým tretieho tisícročia žiarivé svedectvo morálnej celistvosti bez kompromisov, odvahu obetovať aj život za hodnoty, ktoré v živote majú zmysel,“ povedal Ján Pavol II., keď ju 24. mája 1998 blahorečil.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Všetuku